

ת"פ 23123/09/11 - מדינת ישראל נגד שלמה אלפנדרי, ויקטוריה אמסטיסלבסקי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 23123-09-11 מדינת ישראל נ' אלפנדרי ואח'

בפני כבוד השופט עידו דרויאן
בעניין: מדינת ישראל - ע"י ב"כ עו"ד חדד

המאשימה

נגד

1. שלמה אלפנדרי - ע"י ב"כ עו"ד זילברמן
2. ויקטוריה אמסטיסלבסקי (עניינה הסתיים)

הנאשמים

גזר דין בעניין הנאשם 1, מר שלמה אלפנדרי

ביום 8.4.14, במסגרת הסדר דיוני ללא הסכמה עונשית, הודה הנאשם והורשע בכתב אישום מתוקן בשתי עבירות של החזקה וניהול מקום לשם זנות לפי סעיף 204 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ובעבירה של סיוע לסרסרות למעשה זנות לפי סעיף 199(א)(2) בצירוף סעיף 34 לחוק הנ"ל.

בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר שירות מבחן מיום 7.10.14.

מעשי הנאשם:

1. החל משנת 2006 ועד לחודש נובמבר 2009 החזיק הנאשם וניהל בית בושת בדירה ברחוב סלמה 50 בתל-אביב, בה הועסקו נשים שקיימו יחסי מין בתשלום עם לקוחות, תמורת 100 ₪ ללקוח. הנאשם העסיק את הנאשמת 2 בשכר כפקידה שקיבלה פניות טלפוניות מהלקוחות (אישום שני).
2. החל מחודש מארס 2008 ועד ליום 29.5.11 החזיק הנאשם וניהל בית בושת בדירה ברחוב וולפסון 40 בתל-אביב, בה הועסקו נשים שקיימו יחסי מין בתשלום עם לקוחות, תמורת 150 ₪ ללקוח. הנאשם היה מקבל מהנשים סך יומי של 50 עד 150 ₪ מכספי האתנן, ואת הכסף היה מעביר לאחר - בכך סייע לאחר בביצוע עבירות סרסרות.

נסיבות העבירות - מתחם העונש ההולם:

1. העבירות בהן הורשע הנאשם נעברו במסגרת תכנית עבריינית אחת מתמשכת, במהלך פרק זמן של שנים באותם מקומות. לכן ייקבע מתחם ענישה אחד עבור שני האישומים גם יחד, תוך הלימה לחומרה שבביצוע

העבירות בנסיבות המפורטות בכתב האישום, ותוך מתן משקל לעובדה שהאישום בסיוע לסרסרות מתייחס לפעילות הנאשם בדירה אחת בלבד מבין השתיים.

2. שתי העבירות - החזקת מקום לשם זנות וסיוע לסרסרות למעשה זנות - מוקמו בפרק ח' לחוק העונשין, שכתרתו "פגיעות בסדרי המשטר והחברה". לצידן מוקמו עבירות חמורות נוספות, שהמאפיין את כולן הוא פגיעתן הקשה בקורבנות ובמיוחד בכבוד האדם שלהם (הנפגע ללא קשר ל"הסכמה" או אף להסכמה-ממש), פגיעה המתבטאת בחומרת העונשים הצמודים לעבירות אלו.

3. העיסוק בזנות וצריכת הזנות (למעט ניצול קטינים) אינם אסורים בחוק הישראלי. עם זאת, המחוקק לא התעלם מההרס והאובדן שגוררת עמה תעשיית המין, ובראש ובראשונה למנוצלים בה. עבירות שונות, ובהן אלו בהן הורשע הנאשם דנן, נועדו ללכוד ברשת הפלילית את הגורמים הפועלים ליצירת תשתית לעיסוק בזנות ולהרחבת מימדיה של התופעה ושגשוגה עד-כדי "תעשייה" של ממש. זאת, מתוך הכרה בכך שאלו הגורמים שהינם הכוח המניע של "תעשייה" זו, או למצער - הגורמים המאפשרים את הפעלתה באופן מנצל - ואלו גם הגורמים המפיקים מפעילותם רווחים על חשבון העוסקים בזנות (ע"פ 5863/10 סבאג-גוטייר נ' מ.י. (2011)).
כן ראו ע"פ (ת"א) 70697/06 אילת נ' מ.י. (2007) בפסקה 5.

4. מעשי סרסרות דוגמת המעשים דנן הינם מעשי סרסרות "קלאסיים" של חיים על רווחי הנשים המנוצלות, וכפי שנאמר בפסיקת בית המשפט העליון - "סרסרות למעשי זנות היא מן המכוערים במעשי אדם. מעשים מכוערים עושים אנשים מכוערים, פאראזיטים אנושיים - שמא נאמר תת אנושיים - שהמחוקק הורנו כי יש וראוי להיפרע מהם" (ע"פ 3520/91 תורג'מן נ' מ.י. (1993)).

5. הנאשם "רק" סייע לעבירת הסרסרות, אך היה חלק משמעותי מאיפשוה ומביצועה, בנוסף להחזקה ולניהול של שני בתי בושת במשך תקופות ממושכות. בכך פגע הנאשם חמורות, באופן מתוכנן וחוזר - וגם לאחר שנחקר במשטרה, בערכים עליהם באו להגן העבירות בהן הורשע, ובראש ובראשונה שמירת כבוד האדם של הנשים שהועסקו כך ומניעת ניצולן.

6. נזקים אלו שבאו העבירות למנוע אינם צריכים הוכחה, משקבעו המחוקק ובית המשפט העליון כי עבירות מסוג זה בנסיבות מסוג זה פוגעות בכבוד האדם של הנשים המועסקות ומהוות ניצול מחפיר שלהן. לנוכח אורך התקופות, מדובר בנזקים כבדים.

7. מטרתו של הנאשם היתה כלכלית, ומעשיו התאפשרו עקב תפיסתו את הנשים כאובייקטים הניתנים לניצול בלבד, ללא כל הבנה לפסול במעשים (מתוך דברי הנאשם לשירות המבחן, המובאים בתסקיר). גם בדברו האחרון נימק הנאשם את מעשיו באילוצים כלכליים, ללא יחס כלשהו לנפגעות העבירות. סיבות אלו, ודאי שאין בהן כדי להמעיט בחומרת האשם שבמעשים.

8. סקירת הפסיקה מראה כי בעבירות של החזקת מקום לשם עיסוק בזנות וסיוע לסרסרות הוטלו לא-פעם בעבר עונשים מקלים יחסית של מאסרים על תנאי וקנסות, על-אף הנחיות ברורות של ערכאות הערעור. אלא, שקשה ללמוד על מתחם עונש ראוי מפסיקה שקדמה לתיקון 113 לחוק העונשין, שכללה בתוכה גם נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות (ע"פ 1323/13 חסן נ' מ.י. (2013)), ע"פ 1182/14 פלונית נ' מ.י. (2014)). בנוסף, מתחם הענישה ההולם איננו זהה לטווח הענישה הנהוג. מתחם העונש ההולם מגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, כשמדיניות הענישה הנהוגה בעבירה הנדונה הינו רק אחד מהם. כאשר המדיניות הנוהגת תואמת את עיקרון ההלימה היא שיקול ראוי, אולם כאשר יש פער בינה לבין המדיניות הראויה

- תועדף המדיניות הראויה (עניין חסן הנ"ל).

9. בהתחשב בכל האמור לעיל, ינוע מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם בין חודשים ספורים של מאסר (שניתן לרצותם בעבודות שירות) ועד 18 חודשי מאסר, וזאת לצד עיצומים כספיים.

טענות אכיפה בררנית ושיהוי לא ישפיעו על קביעת המתחם:

1. ב"כ הנאשם העלה שתי טענות - אכיפה בררנית ושיהוי בהגשת כתב האישום - וביקש לראות בשתי אלו נסיבות מקילות הקשורות בביצוע העבירה, ולפיכך ככאלה המשפיעות לקולא על קביעת מתחם העונש ההולם.

2. סעיף 40ט(א) מפרט את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, שבהן בית המשפט יתחשב בעת קביעת מתחם העונש ההולם. רשימה זו אינה כוללת טענות של אכיפה בררנית או של שיהוי. על כן, על פניו אין לטענתו של ב"כ הנאשם סימוכין בחוק העונשין. כך, הפנייתו לסעיף 40(ג) לחוק בטעות יסודה, שכן סעיף זה עוסק בדרך להוכחת אותן "נסיבות הקשורות בביצוע העבירה" המפורטות בסעיף 40ט הנ"ל, אשר כאמור אינו כולל את טענות האכיפה הבררנית והשיהוי. על פי סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין ניתן להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע בעבירה במסגרת גזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם. על כן, קבלת טענה של אכיפה בררנית או של שיהוי עשויה להשפיע על קביעת העונש במסגרת מתחם הענישה, אולם היא אינה משפיעה על קביעת המתחם עצמו.

3. ב"כ הנאשם הגיש שני מזכרים בלבד לביסוס טענתו לאכיפה בררנית:

מזכר נע/1 (3.3.09) מתייחס לדירה נשוא האישום הראשון, וממנו עולה, כי קיימת עדות של אדם בשם ד י וכי בטרם נתן את עדותו, בחדר ההמתנה, התנהלה בינו לבין השוטר שיחה בה הודה י כי "הביא את אחת הבחורות בשם נ לעבודה במקום בתור זונה" וכי "הוא חבר שלה והיא מפרנסת אותו". לא ברור מה העלתה החקירה שנערכה לאחר מכן בעניינו של יוסופוב והאם מוצו ההליכים בגין המעשים הפליליים העולים מן המזכר הנ"ל.

מזכר נע/2 (22.11.09) מתייחס לדירה נשוא האישום השני, וממנו עולה, כי משלם הארנונה עבור הדירה הוא אדם בשם שלום סטראשווילי, וכי מאמצים לאתרו באמצעות מספרי טלפון לא נשאו פרי.

4. בהחלטה מיום 27.5.13 קבעתי כי הדיון בטענת האכיפה הבררנית יושהה עד לתום הבאת ראיות התביעה. אלא שראיות אלה לא הובאו בפני סוף דבר, משהגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן. הראיות שנמצאות בתיק ושהובאו בפני אינן מהוות תשתית ראייתית מספיקה לביסוס טענה של אכיפה בררנית, אף לא במאזן ההסתברויות. התביעה אף הצהירה בטיעונים לעונש, כי לא היו ראיות מספיקות להגשת כתב אישום כנגד שני השמות שעלו במזכרים הללו. ב"כ התביעה פירט את שיקולי התביעה והחלטתה בעניין, ונחה דעתי כי אין עניינו אף-קרוב למצב פסול של אכיפה בררנית.

5. אשר לשיהוי בכתב האישום - כתב האישום המקורי הוגש ב-30.9.11, בעוד העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום המקורי חלו עד אמצע-סוף שנת 2008. בהחלטה מיום 24.5.13 דחיתי את טענת ב"כ הנאשם בדבר שיהוי בהגשת כתב האישום, אולם ציינתי, כי "ודאי שלעובדת השיהוי (אם לא ינתן לה הסבר מספק) תהיה השלכה של-ממש לעניין עונש אפשרי, אם יורשע הנאשם בדין". בהמשך הדיונים אף הבעתי את מורת רוחי מכך שכתב האישום הוגש בשיהוי של ממש, עובדה שהוסיפה על הימשכות הדיונים בתיק. כאמור לעיל, השפעת השיהוי בכתב האישום תבוא לידי ביטוי בקביעת העונש במסגרת המתחם ולא בקביעת המתחם עצמו.

העונש לא יחרוג מהמתחם שנקבע:

1. תסקיר שירות המבחן ברור ונחרץ במסקנתו כי הנאשם אינו מגלה חרטה או תובנה לפסול שבמעשיו, ואין מקום להתערבות טיפולית משקמת. השירות ממליץ על עונש מוחשי, שבלעדיו "קיים להערכתנו סיכון גבוה להישנות התנהגות עבריינית בעתיד" (מתוך התסקיר).
2. אין אפוא כל בסיס להחרגת עונשו של הנאשם מהמתחם שנקבע.

קביעת העונש במתחם:

1. הנאשם יליד 1953, כבן 62, נשוי ואב לילדים בוגרים, שאינו עובד מזה כשנתיים וחצי עקב מצבו הבריאותי. מוצא הנאשם ממשפחה נורמטיבית, הוא סיים שמונה שנות לימוד והחל לעבוד כבר בנעוריו כדי לסייע בכלכלת הבית. לאחר שירות צבאי מלא שירת כנהג במשטרה כ-11 שנים ועד הפסקת עבודתו עקב מצבו הבריאותי, עבד כשרברב עצמאי.
2. הנאשם לוקה קשות בבריאותו. לפי מסמכים שהוצגו וחוות דעת של רופאי שב"ס, הנאשם מוכר כלוקה ב-100% נכות, עקב בעיות לב (בגין נותח במהלך המשפט), סוכרת, יתר לחץ-דם ובעיות אורתופדיות בגבו.
3. הנאשם נטול עבר פלילי. אף-אם לא תינזק משפחתו באופן ישיר ממאסרו, ברור כי עונש מאסר יקשה מאוד על אדם בגילו ובמצבו הרפואי, ובוודאי כמאסר ראשון.
4. לזכות הנאשם יובאו שיקולים נכבדים, כבדי משקל:
 - א. הודיית הנאשם: אמנם, הודיית הנאשם דן אינה מעידה על הפנמה וחרטה כנה, אולם ערכה רב שכן שחסכה משאבי ציבור וחסכה מהנשים את הצורך להעיד;
 - ב. היעדרו של עבר פלילי;
 - ג. גילו של הנאשם ומצבו הבריאותי;
 - ד. השיהוי בהגשת כתב האישום המקורי;
5. הנאשם הופנה לפי בקשת הסניגור לקבלת חוות דעת של הממונה על עבודות השירות, תוך הדגשה חוזרת שאין בכך כדי להצביע על תוצאה סופית בהליך. לאחר בדיקות חוזרות נמצא כי הנאשם אינו כשיר לביצוע עבודות שירות, כך שעניין זה ירד מהפרק בכל הנוגע לטיעוני הצדדים.
6. שיקול של כל הנסיבות שהובאו לעיל מצדיקה קביעתו של העונש סמוך לחלקו התחתון של המתחם. כך, העונש העיקרי יהא חודשי מאסר ספורים, על-דרך כליאה-ממש.
7. באשר לעיצומים הכספיים:
 - א. על-אף הנחיית הפסיקה להכות קשות בכיסם של עבריינים מסוג זה, אקל מאוד עם הנאשם כמצוות החוק ועקרון האינדיבידואליות בענישה - הנאשם אינו עובד ופרנסתו מצומצמת. לפיכך יהא הקנס מתון מאוד;
 - ב. זכאיות היו הנשים המועסקות לפיצויים הולמים, בגין הפגיעה בכבודן ובגין ניצולן.

אלא, שבעובדות כתב האישום לא הובאו נתוני-יסוד המאפשרים ולו קביעה מקורבת של סכומי פיצוי, והתביעה עצמה לא עתרה לפיצוי. לפיכך, אמנע מחיוב הנאשם בפיצוי;

סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. ארבעה חודשי מאסר בפועל.
- ב. מאסר על-תנאי בן תשעה חודשים למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירה לפי סימן י' לפרק ח' לחוק העונשין (זנות ותועבה).
- ג. קנס בסך 3,000 ₪, אשר ישולם בשישה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, שהראשון שבהם לא יאוחר מיום 1.8.15. מחדל או עיכוב באחד התשלומים יעמיד מלוא הסך לפירעון מיד. לא ישולם הקנס, ירצה הנאשם שלושה חודשי מאסר בפועל נוספים.

מוצגים: ככל שקיימים, יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה, פרט לכסף.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשע"ה, 16 יולי 2015, במעמד הצדדים.